

1095. szám.
1879. Augustus 10.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

De hát kicsoda akkor az a Kofnyák?!

(Senky Pál történeteiből.)

(Folytatás.)

ULTKOR egészen váratlanul a vállamra ütött a sósperec-utczában.

Ijedten fordultam feléje.

Csodálkozhattam volna rajta (ha vele való találkozásaimkor egyébként is nyilvánulhatott volna nálam a lelkiműködés mint határtalan megrémülésben), hogy a bevett szokás ellenére ezuttal is mingyárt a legelső másodperczen le nem terített a lábamról kegyelem nélkül valami legeslegujabbsütetű szövevényes méregkeverés, azon friss-véresen szemem elé tartott szopósgyerek-fölkonzcolás, még most is füstölgő válogatott petroleum-szerencsétlenség, gombostü-lenyelés, vagy egy zene-reggélyen résztvevő nagyszámu műszerető-közönséget ért tömeges megbolondgombáztatás hírével.

— Miféle iszonyatossággal vagy már megint megtöltve? — kérdém fölfogható hanglejtéssel tőle, készen rá, hogy no most mindjárt lemerit félórával ezelőtt dereglyéstül elmerült nyolcz tót után a Dunafenekére, vagy fölszalad velem a városház tornyába, hogy annak az ablakából

késedelem nélkül újra megtettesse velem azt az ugrást, amit épen csak öt percze tett meg egy az idei kendermag-terméssel kibékülni sehogysen tudó hetvenesztendős kezdő kanárimadár-tanogató, akit most mingyárt erre hoznak majd, csak várjak egy kicsit.

Elnevette magát, s hanyagon himbálva magát lábain, kifogástalan finom gavallérsággal csörgette az óralánczát.

— Csekélység az egész; — mondá levegőbe fujva szivarfüstjét. Egy pöcséttisztitónak a kis fia tegnapeste eltűnt, de ma délben mégis megtalálták, fejénél fogva a pincze-szelelőbe szorulva s persze már halva. Én gutaütést konstatáltam.

— De az isten irgalmazzon neked, (mondtam, de igazán nem hittem hogy majd irgalmazzon neki), hol veszed te mindezt a szörnyüségget mindig ilyen melegében az első kézből?

— Ej, barátom, négyesztendő óta vagyok már XXIX. kerületbeli halottkém!

Megvolt hát a magyarázat.

Elég természetes volt ez a magyarázat, hanem olyan hosszú ideig tartott az én természet ellen való meggyötörtetésem, s úgy meg voltam tőle viselve, hogy nem hagyhattam mingyárt rá csak úgy könnyedén abba a homlokomban törülgetését. Az időnként akaratlanul rám jövő fejcsóválásról meg épenséggel talán már le sem szokom többet.

Most egy ismerősöm érkezett közénk. Bemutattam őket egymásnak.

— Schwarcz ur, dr. Kofnyák ur, XXIX. kerületi halottkém.

— Mit beszélsz te? Kiáltott közbe bámulattal Kofnyák. Nem vagyok én Kofnyák!

— Nem vagy Kofnyák? kérdém még jobban visszabámulva. Hiszen jól emlékezem, te hirdetted ki a kávéházban azt a billiárd-szerencsétlenséget.

— Én hát.

— No akkor Kofnyák vagy.

— Ne mondd többször!

— Hát nem így híjak?

— Sohasem hallottam ezt a nevet!

— Csakugyan, — szolt közbe udvariasan Schwarcz ur, — ámbár nem volt ugyan még szerencsém személyesen találkozhatni, magam is úgy tudom, hogy a kerületünkbeli tisztelt halottkém urat nem így híják.

Én csak a szememet meresztettem az egyikükről a másikra. No de ne veszitem még el egészen a fejemet. Hadd lássam csak. Talán nem is vagyok ébren. Ebéd után ledőltem, el is aludtam. Ugy van, és talán még most is aludnám, ha három órakerülék föl nem kelt a komornyikom, amint meghagytam neki, s evvel a rózsaszínű czédulával, (melyet, mint rá van írva, különös tiszteletből küldtek a számomra,) most épen utban vagyok a redout felé, hogy meghallgassak egy angol énekesnőt, Miss Cnowlet, ki csak tegnapelőtt érkezett Mancseszterből, hír szerint egy igazi angol herczegnek eltűnt leánya, s állítólag nagyszerűen éneklie a Schneider Fánit. — Nem, nem álom ez; valószínű valóság ez az álom; hogy t. i. Kofnyák ne legyen Kofnyák.

— Ki vagy hát akkor, ha nem vagy, . . . ? kérdém olyan hangon, mely nagyon hasonlított valami, konfuziók zsákutcájában egyszerre

saját gyámoltalanságának tudatára ébredt eredeti vigjátéki hős sírvafakadásához.

— Eh, mondá előttem mármost teljesen ismeretlennevű régi barátom olyan félreértetlen türelmetlenséggel, hogy homlokkal való szándékos fálnakrohanás lett volna részemről tovább is illetnem őt avval a (dehogy írom itt le!) névvel. Hiszen ha úgy emlékezel rám, meg arra a billiárd-történetedre, hogy legelső találkozásunkkor rögtön rám ismertél, hát azt is tudhatod, hogy az én nevem Dr. Trepecs.

Schwarcz ur udvariasan megjegyzé, hogy igaz, csakugyan így hallotta neveztetni a XXIX. kerületi halottkém urat ő is.

Nem volt szükség Schwarcz ur bizonyítására.

— Trepecs! kiáltám el magamat rögtön én is, mikor maga Trepecs jóformán még ki sem mondta egészen, egyszerre tisztán visszaemlékezve erre a névre. Ugy van, te Trepecs vagy! Servus Trepecs!

Nevetve szoritottunk kezét.

Hogyan felejtettem én el ezt a nevet! Mert tisztán emlékeztem rá, hogy így hitták. Egészen bizonyos voltam erről. Semmi kétség sem férhetett hozzá. Ez egészen világos volt. De annál mélyebb sötétségbe tévedtem aztán avval a nyomban fölmerülő megfejthetetlen kérdéssel, hol vettem én azt a másik nevet? Miért élt az emlékezetes Trepecs az én emlékezetemben annyi esztendőn át Kofnyák név alatt? És daczára hogy sohasem birtam emlékezni a sokszor eszembejutott billiárdkalandra anélkül, hogy egyuttal megelevenülni ne lássam magam előtt az ő felejtetlen arcát is: hogyan felejtettem mégis el a nevet? Hogyan lett emlékezetemben Trepecsből időjárással Kofnyák?

Schwarcz urat és Trepecs barátomat magukra hagyva, s az igazi angol herczeg leányának hangversenyével épenséggel semmit sem törődve, szédelő fejemmel hazajöttem, s a főnebbi kérdésekkel vívódva gubbasztok most íróasztalom előtt nagy leforrázottan. — Minden legkisebb utbaigazító mágnesű nélkül tévedezve az özönével rámszuduló megfejthetetlen kérdésekből körülöttem támadt nagy tengeren, melyből Trepecs egyszerre olyan váratlanul fölbuk-

kant s melybe Kofnyák egyszerre olyan váratlanul elmerült! Hogyan hozom föl a fenekéről? . . . De ki az a Kofnyák? Miután Trepecs csakugyan Trepecs, kicsoda hát akkor az a Kofnyák?

II.

Kilenezet vert már az óra anélkül, hogy még mindig tartó tengeri hajózásom közben révpartot érhettem volna, s a körülöttem beállt teljes sötétségben, (aminek rémes voltáról nincsen fogalma annak aki még nem járt tengeren) az agyamnak rontó megfejtethetlen kérdőjeleket, mint valami lázas álomban, mind meg annyi vizek mélyeiből fölkerült óriás fekete szörnyetegeket láttam köröskörül mindenfelől nekem tartani. Bizonyos vagyok róla, hogy láttam köztük a híres tengeri kigyót is, mit nagyon sokat utazott régi tengerészek közül is csak kevesen láttak valamikor.

Most egy látogatót jelentett be a vadászom. (Tudniillik komornyikom hivatalos órái csak napkeltétől napnyugtáig terjednek, azontul az éjjeli szolgálatra eshetőleg sokkal célirányosabban helytállható swajczi vadászomat tartom magam körül.)

A behozott látogató-jegyen ezt olvastam: »Signore Buffalini.« Soha a hírét sem hallottam.

Tekintve, hogy tengeri utazásomból még ugysem érkeztem haza, jó lelkiismerettel izenhettem volna ki az embereket ilyen későn látogató ismeretlen urnak, hogy »nem vagyok itthon«; — de tekintve másrészt, hogy életemben még sohasem volt »Signor« látogatóm, és hátha nem is kínálkozik többet a számomra ez a dicsőség: lámpást vittem a terembe, s kiüzentem Signor Buffalininek, hogy nagyon örvendek ha szerencsém lesz.

Udvarias állásban vártam a terem közepén Signor Buffalini belépésére, midőn az ajtó valami kaparászás-féle nesz után hirtelen föltárlult, s a kissé magas kilincset eleresztve, bepöndörödött rajta egy jókora majom, piros paletóban, tollas barettel, s módosan billegve két hátulsó lábán ment egyenest egy támlászéknek, melybe fölkiporodva, ette tovább azt a fél almát, mit bejöttében a szájában tartott. Ritkanagyságu gyönyörű majompéldány, a

Congo szigetekről, (Amiktől én ma délután csak egy puskalövésnyire jártam, s amikhez ez a majom most meg még közelebb vitt.)

Azután a lerágott almacsutát odadobta nekem, s a mellette levő cigarették közül egyre rágyújtott a lámpásnál.

— Bocsánatot kérek! Bocsánatot kérek! hallatszott most ismételten s egyre közelebb-közelebb a folyosóról, mire a majom ijedten kapta ki szájából az égő cigarettet, és sietve eldugta (szerencsére elég jókor észrevettem, hogy egy perzsa szőnyeg alá) s büntudattól terhelve huzódott félre a lelkendezve besiető signore Buffalini elől.

A signore negyvenen tul, ötvenen innen lehető szép nyulánk férfi volt. Gyönyörű fodrozott fekete haj, gyönyörű fekete szakál és bajusz, gyönyörű fehér fogak, gyönyörű divatos külső. Minden gyönyörű volt rajta.

Nagyvilágias finomsággal kért tőlem — csodálkozásomra tiszta magyar nyelven — bocsánatot majma nevetlenségéért, mely följövet sz.-iváni almákat pillantott meg egy kivilágított udvari ablakban az elsőemeleti folyosón, s még maga a signor a vadászommal parlamentirozott, unalmában leosont ahhoz az ablakhoz, meg is rakodott belőle; s a későn járó üldözők elől a másik lépcsőn újra visszamenekült az én lakásomhoz. Az okozott kár egyébiránt már meg volt térítve.

Helyet foglalva azután a signor bocsánatot kért a késő látogatásért, sajnálta hogy nem jelentem meg Miss Cnowle hangversenyén, ott remélt találkozni velem.

— Tehát önnek köszönhetem azt a hangversenyre szóló meghívót? kérdém.

— Igenis. Én Miss Cnowlenak az intendánsa vagyok.

Elmondtam, hogy váratlan körülmények jöttek közbe, mikor épen utban voltam oda. Egyuttal csodálkoztam, hogyan jutottam én ama megtiszteltetéshez.

— Régi ismeretség emléke bátorított engem ama meghívó küldésére, — mondá a signor, — valamint a szokatlan időben való látogatásra is, mert különös okoknál fogva holnap már nem jöhettem volna.

(Vége következik.)

A PRÁGAI EGYETEMEN.

Tanítvány. Azt tartom, tanár ur, alugyunk egyet inkább. Nagyon unalmas történet ez a mi országunk története!

IGAZ LEHET.

Kikiált a ténsur a kocsisának:

— Fogj be, Ferkó!

Hanem jelentik a ténsurnak, hogy Ferkó nem jó felől kantározza a lovakat, s egyáltalában nem is tud befogni, mert olyan részeg, mint a csap.

Persze künterem a ténsur az istállóban a szentelt vízzel:

— Milliom lánczos lobogós — és a többi — terringette! Majd adok én neked ilyen-olyan részegje!

— Ne tessék ugy haragudni a ténsurnak, mondja Ferkó; hiszen ha a ténsur annyi bort megivott volna amennyit én ittam, tudom, hogy maga a ténsur is épen olyan részeg lenne most, amilyen én vagyok. Ne tessék hát olyan nagyon haragudni!

A tisztelendő ur és a falu csordása.

— Jó hogy találkozom kenddei, Csordás János. Hát hogy leszünk már a lélek buzával? Ugyan régóta tartozik ám már kend velem!

— Igaz biz a, kérem átoszággal, majd hát csak szerét is ejtem valahogy, hogy megvihessem. De azt tartom, ha már így szóba jött, megmondhatom, a tisztelendő ur is tartoznék nekem a csordás-mérczémmel, hát talán abba mehetne.

— Ej, fiam, Csordás János, nagyobbára a magam legelőjére járnak az én teheneim; nem hajtattam én azokat az egész nyáron kétszer sem ki a kend csordájára.

— Hát 'szen ha úgy vesszük, én sem voltam ebben az egész esztendőben csak kétszer sem a szentegyházban.

— A már nagy hiba, fiam Csordás János, de nem az én hibám; én minden istenáldotta reggel beharangoztattam, miért nem jött kend?

— No hát iszen én is kürtöltem minden istenáldotta reggel, miért nem hajtatta ki a tisztelendő ur is a teheneit!

Csak álom.

* A fővárosi lovas-vasuti lovak nem rég azt találták egyszer álmolni, hogy lovas-vasuti kocsi-vezetők lettek, de Pest és Ujpest közt való egyheti kocsi-vezetősök után fölébredvén, áldják sorsukat, hogy egy szó sem igaz belőle.

A fürdőben.

— Nagyságos asszony, tessék az uszónadrág.

— Mingyárt. Itt vannak már az asszonyságok mind?

— A többi asszonyság ma nem fog eljönni. Csak maga van az uszómester.

— Úgy? Akkor hát nem is kell az az uszónadrág.

A konstituczióról.

— Ehol, ni, már megint egy véres nihilista merénylet Oroszországban. Nem is segít ott egyéb, amint én mindig mondtam, mint szabad-
elví konstituczio, a dicső konstituczió. Mert a
konstituczio. — — —

— Ugyan, kérlek, ne emlegesd már legalább
énelöttem annyit azt a te hiábavaló — konsti-
tucziódat!

Mindennapi események.

○ Ergerberger, közkedveltségű uzsorásunk
megveszi a kies kelevizi uradalmat. Az ősi Kelevizy
grófoknak — Alászólgája!

○ Az egymásután föld nélkül maradozó ma-
gyar földesurások ispáni alkalmaztatást keresnek
Ergerbergeréknél.

○ Ergerbergerék csak olyan bukott magyar
földesurásokat fogadnak meg ispánoknak, akik
ki tudják mutatni, hogy legalább anyáról, legalább
is bárói vérből származnak.

○ Valaki azt a gondolkodáskeltő fölfödőzést
tette, hogy nincsen olyan magyar regénykötet, vagy
akármiféle megjelenő szaktudományi kötet, mely a
hivatalos lap egy-egynapi árverési, csőd s más eféle
hirdetéseinek betűtartalmát megközelítené.

○ Az ilyenmü hirdetésekben évenként eképen
előálló 300 vaskos kötet örvendetes tanubizonytságot
tesz virágzó kultur-állapotainkról, mert csupán
egyetlenegy szakban 300 nagy kötet sajtóterméket
produkálni, nem kis dicsőség.

A fölbomlott nyakkendő.

— Alfonz! Kedves férjem! Jőj már, ne vára-
koztass olyan sokáig!

— Megyek, angyalom, mingyárt megyek!
Csak a nyakkendőm csokrát igazgatom!

A szép kapitány.

— Nos, úgy tudom egy kapitányunkat szál-
lásolták be nagysádhoz.

— Igen, épen most lovagol ki valahova,
amint látom. Igazán szép katona.

— Csakhogy nagyon különös szokása van;
figyelmeztetem rá nagysádat. Estéknént mikor
haza jő, ha egy kis bort ivott a vacsoránál, min-
denáron sorra akarja ölelni a szobaleányokat.
Ha pedig nem ivott, magát a háziasszonyát.
Hahahaha!

— De kár azért a szép kapitányért! Nem
lehetne végtéken leszoktatni őt arról a csuf bor-
italról?!

Az étteremben.

— Azt mondják az étvágy evésközben jő.
No, a sem igaz ám! Én már egy álló óra óta
eszem, még sem jött meg az étvágyam.

A közmondásokból.

* * * »Főn az ernyő nincsen kas.« (Maholnap
bizony már maga az ernyő sem lesz meg.)

* * * Egyik kéz a másikat mossa. (Tudniillik,
mikor az egyik a másikat még jobban bemasza-
tolja.)

* * * Addig üsd a vasast a míg meleg.

AZ IKREK.

— Jaj de szép kis gyerekek! Milyen egyfor-
mák! Ugye ikrek?

— Igenis azok.

— Kinek a gyermekei?

— Hát az egyik a főjegyző uré, a másik
meg az aljegyző uré.

Méltatlan vádolás.

— Ahá, szépséges férjem uram, mindig csak a kocsmá! Elhiszem aztán, hogy nincsen pénze, mikor czipellőre kérek, ha mind a kocsmába fizeti el.

— Ártatlanul vádolsz, gyarló asszony, hiszen éppen azért löknek ki most is, mert nem fizettem.

A bölcsék könyvéből.

* Ha még olyan bővében vagy is, csak módjával edd a krumpliczukrot, kivéven hacsak eleve el nem vagy szánva minden történhetőre.

* Nem igaz, hogy egészen rokon nélkül vagyunk széles Európában; hát az a sok kedves testvér meg a sógor?

* Gondold meg, hogy senki sem tehet arról, hogy — német.

* Tanulj a magad kárán, de ha lehet inkább a más kárán.

* Ha el nem akarod azoknak a népszínműi előadásoknak a jöemlékezetét magadban végképen rontani, amiket valamikor a nemzeti színházban láttál, vigyázz, hogy népszínműi előadást re láss a népszínházban.

* Ha van egy faczér öt forintod, küldd el bizonyos zuglapoknak, akkor aztán akár bot nélkül is járhat az utcán.

A rajkók.

Fölebred reggel a rajkó, a kisebbik, s oda szól a morenak, aki a nagyobbik rajkóval már régen ébren volt, hogy álmодott ám valamit, ami ha beteljesednék, hát boldogok lehetnének egész életükre s nem kellene többet gyalog járni egyiküknek sem.

— Hát mit álmодtál?

— Azt álmодtam, hogy ha volna nekünk tizs forintunk, ostán találnánk hozzsá még vagy tizs forintot, azon megvennénk egy sip lovat, ostán annak a lónak lenne egy kis csikaja, olyan selyemszörű, vékony lábszárú sip kis jószág, azon astán in nyargalóznám; — fölülnik a hátára ostán — —

— De már arra inülnik föl akkor szólt közbe a nagyobbik.

— Már hogy ülnil te rá?

— Csak.

— De in ülnik rá mert in gondoltam ki —

— Hát fölülnil a farára elférs te ázson is — hanem a derekára in ülnik fel.

— Nem igazs mert in ülnik a derekára.

Azután derekasan elpüfölték egymást a csikó derekáért.

Az öreg cigány meg szét püfölte őket evvel a szóval — Lesálltok nikem minda ketten arrúl a csikórúl! Még letöritek a gyöngge derekát.

N. N. urnak az y . . . i fürdőben.

»Kedves férjem! Mindig rád gondolok. Valahányszor csak megpillantom öreg köpönyege-det a fogason, mindig fölsohajtok, hogy bárcsak magad is benne volnál!«

Nem felejtette el amit a nemzeti ur mondott.

— No hát, csakugyan itt hagyod a szolgálatot, Marcsi?

— Azt tartom, nemzeti uram, itt biz én.

— Hát aztán mihez fogsz?

— Azt tartom, nemzeti uram, hogy megházasodom.

— Kit veszel feleségül?

— Hát azt tartom, azt a Bamba Trézsit; nem felejtettem el amit annyiszor mondott a nemzeti ur, hogy igazán összeillünk egymással!

Szellemesség.

— Meleg van.

— A bizony.

— Holnap talán nem lesz ilyen meleg.

— Talán bizony.

(Párbeszéd egy legeslegújabb fölülmulatlan eredeti vigjátékból.)

Meddig él a varju.

Azonkívül, hogy Bajusz András uramnak nincs párja a csizmadiák között, tudálékosabb ő más egyében is mint akár maga a tanító, jegyző, meg a kántor összevéve.

De vanis hire a falujában, meg tisztessége e miatt olyan, hogy nem tudna kiszalasztani tudós ajkai közül semmi olyan állítást, amit menten el is ne hinnének neki — még a jövődölései is be szoktak teljesedni. (No de nem is túrt ellenmondást semmiben.)

Még nem akadt ember aki kétkedőleg csóválta volna a fejét valami szavára — s ha akadna, az előre is zsebre tehetné azt a tetőtől talpig lenéző tekintetet, mely Bajusz András uramnak háromszögformára fölhuzott bozontos szemöldöke alól fogná őt végig mérni.

Ilyen képtelenség megeshetésére különben nem is gondolt soha a falu bölcse.

Pedig akadt olyan ember — még pedig nem is a székvárosban ahova évenként négyszer járt föl a vásárra, hanem otthon a maga falujában; — és pedig nem is ember, hanem csak olyan sūdő kamasz, a tulajdon inasa, az a minden darab kenyér mellé két lábszíj-ütéssel táplált kölyök.

Bajusz uram egyszer azt szalasztotta ki a száján, hogy a varju elél akár háromszáz esztendeig is — ha neki tetszik.

Meghallotta azt az inas, hitetlenkedő pofát vágott hozzá — hanem ismerve a majsztram ellenmondást nem tőrő természetét, nem szólt egy kukkot sem — hanem kilódult a kert végébe, és nemsokára azon frissiben fogott fiatal varjuval tért vissza, s azt kalitkába tevén, a műhelybe akasztá.

— Mi az ördögöt akarsz te kölyök avval a varjuval? — kérdé tőle a majsztram, látva hogy a gyerek sanda mosolygás közt pislog az özvegy madárra.

— Hát azt mondta a majsztram, hogy elél ez háromszáz esztendeig is, ha neki tetszik — majd meglátom, hogy igaz lesz-e?

— Micsoda? — kiálta Bajusz uram két felé simítva bajuszát — és te talán nem hiszed azt ha én mondom?

— Nem biz én.

— De tudom én, hogy élél — és már most elhiszed-e, hogy ha újra mondom?

— Majd megkérdézem a varjút.

Ez volt az első ellenmondás amivel a falu bölcsé találkozott, hanem el is futotta őt a mérreg — nem mérte le megvetőleg a hitetlenkedő csizmadia inast, hanem fölkapta a lábsziját s olyan természetrajzi leczkét olvasott vele a hátára, hogy egy betű ebből elég lett volna a vita tárgyát képező madár három századra hivatott életének menten való kioltására.

Majsztram bevégezván a munkát, csak a fölény csavarintott még egyet a kölyöknek, s ezt mondta: — Az a madár el fog élni háromszáz esztendeig a mint én mondtam, mert tetszeni fog neki addig élni; mert muszaj neki tetszeni; — mert én mondtam — majd meglátod

A RENDŐRI HIVATALBAN.

Egy betörtfejű ember panasza: »A nevem Vadas János; az igaz hogy naplopó részeges disznó vagyok, de a mégsem volt szép a feleségemtől, hogy ezért a fejemet betörte legyen. Tessék hát idehivatni a dühös asszonyt, de nemkülönben egyszersmind óvakodni, nehogy a tekintetes urakat is elverje, — de mindazonáltal ne tessék őt semmiképen is megbüntetni, mert annak okáért hátha mégis igaz a lehet!«

Körmönfont eselszövény.

Kedvelte az italt az öreg. Még éjjelre is az ágya mellé tette a pálinkását, »mert a jóra való ember éjjel is megszomjazik.«

De egyszer már éjfél tájban ki talált ürülni a pálinkás. Már pedig inni »kell!«

Csak hogy most éjnek éjszakáján mégis csak sok lenne fölverni a mindenesét, azt az egész istenáldot napon át ugyanis eleget dolgozó, lótfutó embert, pusztán azért, hogy menjen le a pinczébe és töltsen meg a pálinkást. Itt volt hát a maga helyén az a körmönfont leleményesség, amiről nem érdemtelenül lett elkeresztelve ez a történet, s amelynek egész biztossággal vetve a hátát az öreg, kikiált a mindenesének:

— Hej, te Istók! Nem hallottad? Ugy tet-

szett, mintha a pinczében éppen most lepattant volna egy hordóról az abrinc. Eredj csak, nézz le!

Istók összecizihelődve, igyekszik a mécsessel lefelé.

— No, no! Ne siess hát úgy no! kiált utána az öreg. Ha már ugyanis lemegy, töltsd meg egyuttal a pálinkásomat.

Istók megfelelő idő elteltével fölkerülvén ismét a föld alól, nem egészen elpalástolt aprehenzióval dörmögte aztán, hogy még csak eszeágában sincs egyetlenegy abrincsnak is odalen, hogy lepattanjon.

— Csakhogy a pálinkásomat megtöltöttem! gondolta magában az öreg.

Természeti tűnemény.

Egy görhes ügyvéd kövér tömeggondnokságot kapott, de ebből egyszerűen csak a lett, hogy az ügyvéd lett kövér, a tömeg meg egészen sovány.

Az építészetből.

† A fővárosi Haas-palotát, amelylyel olyan nagyra vannak, világlátott, izléssel bíró idegenek ittjártukban meglátván, szájtátva csodálkoznak azon a kupaktanácsi szűkfejűségen, amelyik egy olyan monumentális középületet, amilyen a redoute, ennyire tönkre tehetett egy hátamögé húzott átlátszó-vékony nyomorék spanyol-fallal. (Jó lesz nem eresztetni azokat az idegeneket az akadémia-palota mögé sem, mert erkölcsileg szörnyet hálnak az ahoz is odabigyesztett korszellem-jelmező Zinshausnak a láttára.)

Irodalom.

□ *Az a szemétdomb, amelyet a különféle címek alatt keletkező s főnálló ugynevezett szépirodalmi vállalatok a külföld legsilányabb silányosságainak még silányabb magyar fordításaiból napról-napra magasabbra emelnek, lassanként végképen elzárja a közönséget minden jóra való eredeti vagy külföldi irodalmi termék elől.*

Főhadnagy Stwrzsek.

— Jelentem alássan, főhadnagy ur, tessék nekem megmondani, mi hajtotta addig a gőzhajót amikor még a gőzt föl nem találták.

— Szamar! Hát addig lovakkal vontatták a gőzhajót.

Hogy a nagy politikához is hozzászóljunk.

A világvezérlés munkájára gyűrekezett berlini nagyhatalmaskodhatnámság, egy francia szurony véletlen megvillanására, leirhatlan — — német nemzeti dolgot visz végben a n . dr . gjában.

Elkopott nóták.

× »Régi dicsőségünk . . .« (Hagyja el, urambátyám, nagyon régen lehetett már az valamikor!)

× »Kicsiny nekem ez a ház, kirugom az oldalát.« (De, barátom, nekem ezt ne mondd; én ugyan el nem hiszem!)

× »Itt küzdtének honért a hős Árpádnak hadai.« (Ergerbergerék kástélyából pompásan meg lehet látni, hol küzdtének azok a hadak.)

× »Uj a csizmám, hadd kopják . . .« (Nem uj biz a. Sőt nem is csizma már, hanem csak bocskor; de azért vigyázz, hogy e se igen kopják, mert a csizma után nem következett olyan hamar a bocskor, mint amilyen hamar következik ez után a mezitláb.)

× »Elszegődtem Tarnóczára bojtárnak. . .« (Tudjuk, tudjuk — Ergerbergerhez!)

× »Czifra szűröm Veszperémben vettem . . .« (Bizonyos vagyok benne hogy kontóra.)

× »Juhászlegény, szegény juhászlegény . . .« (Dejszen, nemcsak a juhász legény szegény már!)

× »Három huszas, látod-e? . . .« (Nem látom én, hallod-e: engem ne bolondíts!)

× »Kinyilik még a nemzeti rózsa . . .« (Mi az az egyetlenegy rózsa annyi nemnemzeti mákvirággal szemben?)

× »Kalapom szememre vágom . . .« (Elég okod van rá, akár a földhöz is vágthatod.)

× »Rója föl a réz fokosom nyelére . . .« (Hallod-e, azt tartom, nem is igazi réz már az a te fokosod, hanem csak talmi arany.)

SZERKESZTŐI SUBROSA.

K.-Halas. Csakhogy semmi harag. Itt nagy érdekléssel olvasták; örömmel várjuk az újabb ígért beváltását. — **Veszprém.** C. L. Valahára! Alig várjuk a kéziratot. — **Budapest.** Gy. V.??? — **Mogyorós.** B. J. R. Fölhasználjuk. Többet is szívesen veszünk. — **Pécs.** Némi változtatással közöljük. — **Bajmok.** F. E. Máskor is köszönettel vesszük. — **Veszprém.** S. A. Talán irhatna ön nekünk sikerültebbet is. — **Budapest.** S. S. Talán kivonatossan közöljük.

Lajtatulajdonos és felelős szerkesztő:
JÓKAI MÓR.
Státióntéza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.
NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD
(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnék:
GOLDBERGER A. V.
hirdetési irodájában
Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Rajzolja
JANKÓ

Különös figyelemre méltó!
A hirneves
dr. FORTI-féle
sebtapasz,

mely rendkívüli gyógyereje, elválasztó, érlelő s fájdalomcsillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűsége miatt különösen bajokban. Egy csomag ára 50 kr, nagyobb csomagé 1 frt, használati utasítással együtt postán küldve 20 krral több.

Központi küldeményező raktár Pesten:

TÖRÖK JÓZSEF, gyógyszerész úrnál király-utca a 7. szám

Bécsben Pleban F. X. gyógyszerterében, István tér 1. sz.
Dr. Girtler F. gyógyszerterében, Freitung 7. sz. Herbabny Gy. gyógyszerterében, Neubau, Kaiserstrasse Nr. 90. — **Grätzben:** Nedved A. gyógyszer. a Mur-téren. Továbbá kapható **Budapestben:** Pillich F. udv. gyógyszerterében nagy (3) korona u. — **Formágyi F.** gyógyszernél 3 korona u. 26. sz. — Ifj. **Dr. Wagner D.** városbáztér. — **Schernhoffer K. özv.** a »nagy Kristófhoz« címzett gyógyszer., vaczi-u. és a Kristóf-tér sarkán; és id. Dr. Wagner D. gyógyszer. vaczi-boul. 59. — **Egressy R.** gyógyszer. nádor-u. 2. — **Sztupa Gy.** a Kalvintéren. — **Telkesy J.** udv. gyógyszer. a várban, — **Wlaschek, E.** gyógyszer. a Krisztina vár. — **Frum J. Schwartzmayer K.** gyógyszer., viziv. főu. — **Elszdorfer G.** gyógyszer. Tabánban (Ráczer.) főu. — **Alsó-Lendván:** Kiss B.-nál. — **Aradon** Rozsnyay M. és Schaffer A. gyógyszer. úrnál. — **Beretytyó-Ujfalun** Sárréthy L. — **Békéscsabán:** Varságh B. — **Bihar-Mező-Keresztesben:** Greczko. — **Büd-Szent-Mihályon:** Lukács F. — **Debreczenben:** dr. Róthschnek V. E., Tamássy K. és Göllt N. és Örvényi O. — **Duna-Földvárton:** Nádhera P. — **Egerben:** Schüttaj J. Kölnér Lőr. és Buzáth L. — **Eperjesen:** Isépy Gy. — **Érsekújvárott:** Conlegner J. — **Gyógyosón:** Mersits N. — **Győrött:** Lehner P. — **Husztton:** Keresztes S. — **Jászberényben:** Teschler E. — **Kaposvárt:** Kecskesy T. — **Karczagon:** Báthory B. — **Kassán:** Kóregtkó A., Wandraschek K., Megay G. és Hegedüs L. — **Késmárkon:** Genersich C. A. — **Komáromban:** Grötschel Zs. és Schmidthauer A. — **Kun-Madarason:** Jung K. — **Léván:** Boleman Ede. **Losoncson:** Kirchner D. és Plichta L. — **Mező-Berényben:** Baranyi N. — **Mező-Turon:** Borbás J. — **Miskolczon:** Dr. Csáthy, Szabó és Mayer R. gyógyszer. — **M.-Szigeten:** Héder L. — **Mitroviczton:** Kerstonoschitz A. főainál. — **N.-Kanizsán:** Prager Béla és Belus J. — **N.-Károlyban:** Sötér J. — **N.-Kőrösön:** Medveczky Gy. — **N.-Szombaton:** Pántotsek R. — **N.-Váradon:** Huzeilla M. és Molnár J. gyógy. — **Nyiregyházán:** Korányi J., Szopák Alfred gyógyszer. és Kovács S. — **Pakson:** Malatinszky S. — **Pécsett:** Sipőcz J. — **Pozsonyban:** Piszatory B. — **Putnokon:** Fekete N. — **Rimaszombatton:** Hamaliár K. — **Rozsnyón:** d. Posch J. gyógyszer. és Hirsch J. N. — **S.-A.-Újhelyen:** Gallik G. és Pintér F. — **Sümegen:** Stamborskzy L. — **Szabadkán:** Jóó J. — **Szathmáron:** Bossin J. Dr. Lengyel M. és Böszörményi J. — **Szegeden:** Kovács A. — **Sz.-Fehérvárott:** Braun J. és Dieballa Gy. — **Székelyhídon:** Szabó J. — **Szombathelyen:** Pillich F. — **Tarpán:** Monó J. — **Temesvárott:** Tárcazy J. és Pap J. — **Tecson:** Ágoston Gy. — **Tisza-Lőkön:** Pintér P. T. — **Ujlakon:** Rojkó G. — **Tokajban:** Dr. Juhász P. — **Ungvárott:** Lám Sándor és Fränkel M. gyógyszer. Speck J., Peltsarszky A. és Krausz A. — **Veszprémben:** Ferenczy K. — **Villányon:** Fekete E. — **Zirczen:** Tejfel J.

Erdélyország. Kolozsvártt: Valentini A. Wolf J. és Biró J. — **Brassón:** Schuster K. L., Gyertyánffy J. és Verzár. — **M.-Vásárhelytt:** Bucher M. — **Segesvártt:** Id. Misselbacher J. B. — **Szászváros:** Rekert E. K.

Ezen kitűnő hatása, nem eléggé ajánlható gyógytapsz készítője. **Forti László.** Lakása: Budap., I. k. vár, Nándor-u. 145.

Mulattatásul

a szabadban Flóbert czélpuskák czélvészethoz vagy apró soréttel madarakra frt 12, 14, 18, 24, 30.
töltények 100a golyós 50 kr. nagyobb frt 1.80
sorétes frt 1.50 nagyobb frt 2.60

**Csútlábú kígyó figurával és moszárral frt 9. — Japán halászbótok kivonható frt 1.40—12. — Kész horgok színórral 15 kr. 2 frtg mesterséges rovarkok és legyek 1 dtz. kr. 80. — Kukliczók búbuk keményfából 2.50. — Lignum sanctum golyókr frt 1.50—3.30
— Angol croquet játékr frt 18 karika játékr dtz. frt 2.40. — Gumi lapdák minden nagyságban. — Uj kecskeméti parittya, veszedelem nélküli gyermekjáték gömbölyű papir lemez meglepő magásra röpit frt 1, 1.20
lepke háló kr. 70 botánvázoló szelenczék kr. 90 frt 3.50 — Kerti szerzőm készítő frt 1.50—3. — Papír léghajók kr. 75. frt 2. — Szines papír lámpók úrvári mulatságok, ünnepek kivilágításához kr. 20—70. — Madárantató sípládk frt 1 i. — Harmonica accordeon tremolo trombita diszszel frt 7, nagyobb erős frt 15. — Madárcsapda frt 1.25. — Torna-eszközök szabadban a gyakorlati használatához 3/4 méter hosszúságú. Másó kétél sima frt 5.80, fonott csomókkal frt 8.25 Kötél hágszó frt 8.50 Trapez frt 8.50, Trapez karikkákkal frt 8.80, Gyermek hinta frt 13.50 — Schreiberféle teljes torna készítő utasítással frt 14.50 tornagolyók kilo kr. 30. — Athlet vas botok frt 2.**

Dohányzóknak vas dohány vágó gép egész szilárdan készíte hajtó kerekkel magyar és török dohány vágásához frt 18. — **Cosmopolit** csatornás strassburgi fapipa a dohány mind végig szárazon marad frt 1, 1.80.

UJ automata cigarettékészítő a fedél egyszerű betevése által a kész cigarettát a fedelen előtűnik frt 2.50 — **Electricus gyújtószert frt 3.50. — Kész cigaretté papiros szopókával 3 nagyságban 100a kr. 35, készítő kr. 30. — Angol kerti feskendő frt 10.80, 14, 17. — Padá-ollók és kések frt 1.60—3. — Virág-harmatosító egyszerűs mind madár zuhany kr.40. Könnyű kerti kalapok kr. 50, megrendelésnél a fejébség kérétil.**

Lovagláshoz angol disznóbőr nyergék frt 15—30, kantárok frt 4.80, 8. zablákr frt 1.80—3.50, izonszó frt 2.70—5, mosható fehér izonszó frt 4.50. kengyelvas-szíjak frt 2.50—3.60, kengyel nasak frt 1.60—2.50. — terhelők frt 2.40—3, kötél terhelő frt 3.30. — Kötőkék szíjbol és gurtinból frt 2.50, sarkantyú frt 1, szíjjal felealtalható sarkantyú frt 2. — Rímoceros bőr igen tartós lovagló ostor kr. 70—2.50. — Agarászó ostor frt 3.75—10, lósisztító szőr keztűy kr. 90, gumi lólab-mentő frt 2.25, szarvasbőr és lószivacs kocsis és szerzőm mosáshoz frt 1—3.

GUMI stb. francia czikkék személyes oltalomra beteg ápoláshoz állóvet feskendő frt 3.75—5, anyaméh-feskendő frt 1.75, 3.50—5. ércz állóvet feskendő rúgával frt 3.50.

Anyák figyelmébe ajánlom a párizsi önműködő gyermek szoptató üvegeket; az ajkák egyszerű nyomása eszközli a táplálék szájba vezetését frt 1.50. — **Ágybetegek** gyermekek és beteggyásoknak kr. 60, 80, 1.20—3. — **Gyermek kocsik** barna és világos kosár ernyővel frt 10.80, 12.50, 14.

A jelenleg fyi olcsó postai fuvarbér (5 kilóig bárhová 33 kr.) lehetségessé tén a kívánt tárgyakat gyorsan csekély költséggel megszerezhetni. Meg nem felelő tárgyakat készséggel visszaveszek, próbamegrendeléshez képes nagy árjegyzékkel melletkel

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Doroty utca 1. szám.

3 frt 50 kr.
1 pár uri topán kettős srófos talppal orosz bagaria bőrből.

3 frt 40 kr.
1 pár finom női czúgos kettős srófos talppal zergebőrből vagy éberlastingból.

2 frt 50 kr.
1 pár fiu- vagy leány czúgos topány erős bőrből szögeezett kettős talppal.

KINDELS L.-nél
Budapesten kerepesi-ut 8. sz.

Szétküldés utánvétellel. Árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve. Megrendelések a láb hosszúsága és sarkbőség felemlítése mellett legjobban teljesítettek.

„ÜSTÖKÖS“
részére hirdetések elvállaltattnak
Servita-tér 3. sz.